

[Eimquist.]

Forbindelse om, at noget af det mest utilbørlige, man kunde gøre, var dette at afbryde en Taler, naar han stod her paa Talerstolen. Jeg er det ærede Medlem taknemmelig for denne Belæring, og jeg kan love det ærede Medlem, at jeg skal tage det mest vidtgaende Hensyn til hans mimoseagtige Natur i Fremtiden, naar han staar heroppe. Men samtidig vil jeg gerne have Lov til at sige, at jeg var en lille Smule indigneret over, at det ærede Medlem benyttede denne Lejlighed til at give dette Hib til sin Partifælle det ærede Medlem Hr. Fraenkel. Jeg saa det ærede Medlem Hr. Pürschel sende det ærede Medlem Hr. Fraenkel et ondt Sideblik, da han sagde dette her om, at Afbrydelser nede fra var en Utilbørlighed, eller hvad Udtryk det nu var, det ærede Medlem brugte. Jeg føler Trang til at tage det ærede Medlem Hr. Fraenkel i Forsvar; det ærede Medlem luskede meget sørgmodig væk, da han fik denne Straale, men jeg vil sige til det ærede Medlem, at jeg haaber ikke, han af den Grund, af Hensyn til det Spark, han her har faaet, vil holde op med sin ellers saa fornøjelige Afbrydevirksomhed i dette Ting.

I øvrigt var Grunden til min Afbrydelse jo den, at det ærede Medlem Hr. Pürschel slog mig i Hartkorn med den højtærede Justitsminister — hvad der naturligvis ofte, jeg vil ikke sige i Almindelighed, men ofte, vil være mig en Ære, men ikke var det i dette Tilfælde — ved at udtale, at Ministeren og jeg havde hævdet, at Højesteretsdommerne, hvis offentlig Votering blev indført, *bevidst* vilde kunne lade sig paavirke af den offentlige Mening under politiske Uroligheder eller under andre tilspidsede Situationer. Det har jeg ikke udtalt, og det var dette, der fik mig til at afbryde det ærede Medlem. Jeg udtalte tværtimod — det findes Pag. 1758 — efter at have citeret Justitsministerens Udtalelser angaaende Dommen over Christen Berg, at jeg troede, Justitsministeren ganske tog fejl i denne Vurdering af Dommerne i 1885, at disse skulde have stemt paa en anden Maade, end deres Overbevisning tilsagde dem. Jeg vil gerne her skyde den Bemærkning ind for at svare det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen, at i denne min Udtalelse om Dommen i 1885 laa der aldeles ikke nogen Anerkendelse af denne Doms Rigtighed. Jeg har, saa langt jeg kan mindes tilbage, været lige saa fortørnet og opbragt over denne Dom over Christen Berg som baade det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen og den højtærede Justitsminister, men jeg

mener ikke, man ud fra denne Fortørnelse har Lov til at sige, at de Dommere, der dømte den Gang, vilde have dømt anderledes, hvis der havde været offentlig Votering, hvis de offentligt skulde have staaet til Regnskab for deres Meninger. Men samtidig føjede jeg til, sidste Gang jeg havde Ordet, til mine Bemærkninger angaaende dette Spørgsmaal akkurat det samme, som det ærede Medlem Hr. Pürschel i Gaar sagde, nemlig at Højesteretsdommerne er jo ogsaa Mennesker, og at det derfor ikke kunde bestrides, at de rent ubevidst — saadan sagde det ærede Medlem i Gaar —, rent ubevidst kunde paavirkes af ophidsede Folkestemninger under politiske eller faglige Konflikter, hvis de under saadanne Konflikter udsattes for Trusler fra den ene eller den anden Side. At Højesteret selv er klar over, at dette er Tilfældet, og at dette kan være en stor Ubehagelighed for Højesteret og kan være et Indgreb i dens Uafhængighed, er jo netop den Betænkning, som Højesteretsdommer Meyer har afgivet, et absolut Bevis for. Denne Betænkning findes som Bilag 6, Underbilag d, og med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere det Afsnit, der vedrører dette Spørgsmaal. Højesteretsdommer Meyer siger:

„En uafhængig Dommerstand er efter dansk og al civiliseret Tænkemaade af største Betydning for Staten. For at opnaa dette er det af Vigtighed, og det er ogsaa som i Højesterets Betænkning nærmere udviklet tilstræbt i vor Grundlov og øvrige Lovgivning, at hæve Dommerne over Haab og Frygt. Men det direkte modsatte vil følge af den offentlige Votering. Dommerne kunde være udsat for Afskedigelse paa Grund af Vota, som mishager Regeringen, og selv uden Tab af Indtægter er det haardt for en Mand paa 65 Aar at forlade den Stilling, som giver hans Liv Indhold, allerede Muligheden for Afskedigelse af denne Grund vilde vække Mistillid hos Offentligheden. Fremdeles vil — hvilket i Fremtiden turde blive nok saa praktisk — Dommerne være udsat for Forhaanelser og Trusler fra fanatisk eller mindre samvittighedsfuldt ledede Aviser og, som af Højesteretssagfører Bache fremhævet, af Paavirkninger fra Finansmagten.“

Altsaa, Højesteretsdommer Meyer og dermed ogsaa Højesteret mener selv, at det vil være en Fare for Højesterets Uafhængighed at indføre offentlig Votering, og det ærede Medlem Hr. Pürschel er klar over og indrømmer, at en saadan Fare naturlig-